

Kirkegaardsinspektøernes 25-Aars Forenings-Jubilæum

Af Biskop, Dr. phil. C. J. Scharling

Foreningen for Kirkegaardsinspektører, -gartnere og -gravere fejrer i August Maa-ned sit 25-Aars Jubilæum, og »Forenin-gen for Kirkegaardskultur« bringer i den Anledning den jubilerende Forening sin hjerteligste Lykønskning. De to Forenin-ger har stedse staaet i det venskabeligste Samarbejde med hinanden; saaledes har vort Tidsskrift »Vore Kirkegaarde« fra 1944 været obligatorisk for den anden Forenings Medlemmer. Ogsaa bør det be-mærkes, at den jubilerende Forenings Formand gennem alle de 25 Aar, Kirke-gaardsinspektør *Jens Gravesen*, ligesaa længe har været Bestyrelsesmedlem i For-eningen for Kirkegaardskultur (et Par

Aarendog Næst-formand) og i de sidste 20 Aar har siddet i Red-aktionsudvalget for »Vore Kirke-gaarde« — et Udtryk for, at de to Forenin-ger har arbejdet paa Linie med hinanden.

Vi ønsker til Lykke med Jubilæet og haaber paa fort-sat godt Samarbejde til Gavn for begge Foreninger og for de fælles Bestræbelser.

Fig. 219.
Kirkegaardsinspektør
Jens Gravesen.

Om Træer og Buske paa vore Kirkegaarde

Nogle orienterende og kritiske Betragtninger af Havearkitekt Johannes Tholle
(Fortsat fra Side 88)

Hvor man omkring 1800 stillede noget videre Krav end blot og bar Indvielse af Jorden, fik man et virkeligt monumen-talt Kirkegaardsanlæg (som Odense), i de mindre gode Tilfælde noget langt ringere, og ud over dette med den kirkelige Indvielse lod man (Myndigheder som Menighed) altsaa ofte det blive ved at lade Plan-terne tale.

Man levede jo i Romantikens Periode, hvor man virkelig kunde lade Planterne tale; — hvad var saa naturligere, end at man lod Planterne snakke og symbolisere paa Kirkegaardene, hvor andre Symboler i Hovedsagen var borte? Selve *Oehlen-schlaeger* lagde for; bl. a. i sit Digt over Vennen, Naturforskeren *Vahl*, lader han (1804) Planterne tale:

. . . O, ryst fra Himlens Blaa,
Høye Gran! din tunge Vemodstaare.
Hyde Rose! med det blege Smil,
Sødt indslyng dig om den friske Røde!
Vinder eders Krands omkring den Døde!
Duk dit Hoved dybt, og græd, o Pii!

Ganske i Slægt hermed er Verset, som staar paa et Gravmæle i Feldballe (Randers Amt) (ca. 1816), som næppe skyldes Guld-alderpoeten, og som lyder:

Taalmodig vil jeg mig
I Herrens Veje finde,
Men paa min Elsktes Grav
Jeg planter en Kærminde. . . .

Saadan var Tonen og saadan Indstillin-gen! I hvert Fald i dannede Kredse var i Selskabsleg dette at kunne »binde Buket-ter« og forstaa »Blomstersproget« en nød-vendig og selvfølgelig Ting, — deraf Resul-taterne ogsaa i Havekunsten, som i Roman-tiken fandt *sin* Form for »Guldalderpoesi«; thi »end ikke Gartnerne kunde holde sig til Virkeligheden«, sagde Kommunegartner *G. N. Brandt* (1922). Den senere højt esti-merede Landskabsgartner, kgl. Havein-spektør *Rudolph Rothe* omtaler (1822) saa-danne sentimentale Plantninger som paa et Ægtepars Grav en Eg, »der med sin brede Krone overskyggede hele Graven,